

Плейліст

Treading Water — The Vamps
Would You — The Vamps
Kill My Time — 5 Seconds of Summer
Beside You — 5 Seconds of Summer
Thin White Lies — 5 Seconds of Summer
My Time — BTS
Beautiful & Brutal — Pleded
Lost — Blake Rose
Signal — Joris
Undercover — Kehlani
For A Second — Michael Schulte
WOW — Zara Larsson
slower — Tate McRae
You — Regard, Troye Sivan, Tate McRae
Let's Not Fall In Love feat. Jacquees — Kodie Shane

1

Pozi

Я трохи нахилилась уперед, щоби наблизитися до мікрофона.

— Яку історію розповідає альбом *First Dreams?* — запитала я, дивлячись на дівчину, яка сиділа навпроти мене на дивані.

Її каштанове волосся було зібране в тугий високий пучок; ця зачіска різко контрастувала з її одягом: блейзер сталевого кольору та джинси-бойфренди із широкими прорізами на стегнах, через які виднілась її засмагла шкіра. Ешли Круз — зірка з ніг до голови. Усі відразу розуміли це не тільки з її ідеального вигляду, а й з її постави й того, як вона відповідала на мої запитання.

— *First Dreams* розповідає про мене. Про дівчинку, якою я була, і про жінку, якою я стала після стількох років. Зараз я перебуваю на тому етапі життя, коли відчуваю, що не маю обмежувати себе лиш однією історією, — відповіла вона, відкидаючись на спинку коричневого шкіряного дивана. Вона підтягнула до себе ноги й улаштувалася зручніше.

Я відчула радість. Хоча вона щойно промовила такі самі слова, що й під час кожного інтерв'ю протягом промотуру до свого нового альбому. Однак те, що вона мала такий розслаблений вигляд у моїй присутності, я вважала успіхом. Це саме те, чого я прагнула на своєму шоу: щоб гості почувалися почутими. І найголовніше, аби їм було комфортно.

— Твої давніші альбоми завжди послідовно розповідали історію, і вони полонили мене з першої секунди, — сказала я, коротко заглянувши у свої нотатки, які лежали на столі переді мною. Насправді я їх не потребувала, але, швидко провівши пальцями по записах і поглянувши на позначки, відчула впевненість. — Утім, коли я вперше почула *First Dreams*... Ешлі, я щиро вражена.

Її очі загорілися.

— Усі відчувають те, що ти промовляєш, від першої до останньої пісні. *We Were Crazy* змусила мене підстрибувати й танцювати, а від *I Think It Was You* я розридалася. Ніколи до цього, слухаючи будь-який із твоїх альбомів, не відчувала, наскільки сильно я тебе розумію, як після прослуховування цього.

Ешлі притиснула руку до грудей і втішено всмінулася.

— Так мило, Розі. У цьому альбомі я дозволила собі зухвалість — розповісти про себе все.

— Що також є викликом. Адже такі дії роблять нас вразливими.

Я дуже сподівалася, що вона додасть кілька слів на цю тему. Важко, коли ти ставиш неправильне запитання, деякі гості взагалі ніяк не реагують, тому я трішки розхвилювалася. На щастя, мої побоювання були безпідставними, бо Ешлі кивнула.

— І це справді може бути боляче. Але останніми роками я зрозуміла, що біль — це не завжди погано.

Тепер я вже не заглядала у свої нотатки, навіть щоб повернути собі відчуття впевненості. Я могла безпосередньо спиратися на те, що вона сказала. Моя адміністраторка Кайла підняла великий палець, я побачила це краєм ока, проте доклала всіх зусиль, аби не відволікатися.

— Чому? — запитала я.

Ешлі струснула плечима.

— Так мої шанувальники розуміють, що вони не самотні. Ніхто насправді не самотній, і виражати цю думку через музику — це ж неймовірно.

— Коли я слухала твій новий альбом, то зауважила, скільки особистих конфліктів ти переживала. Мені здається, що ти неначе позбувалася усіх тягарів, пишучи ці пісні, — обережно додала я.

У її карих очах спалахнув проблиск якоїсь темряви. Проблиск, який можна було розчутити в кожній з усіх зворушливих пісень її третього альбому. Проблиск, який так глибоко мене розчулив, коли я слухала ці пісні вдома. Який не описати звичайними сльозами.

— Останні кілька років були важкими. Я проходила терапію і все ще пропрацьовую події, які супроводжували моє дорослішання, яке відбулося під яскравими софітами сцени. Нічого не можу вдіяти з тим, що всі знають про найменшу дрібничку з мого життя. Але принаймні зараз я можу розповісти свою частину історії. З мого погляду. Без компромісів.

Це *те*, що я хотіла почути від неї. Справжні відповіді. Справжні емоції. Власне, ті її почуття, які передавала кожна її пісня.

— Тож написання цих текстів — це також своєрідна терапія? — запитала я.

Ешлі всміхнулася.

— Так. Моя терапевтка порадила мені багато писати. Раніше я завжди сідала за тексти пісень лише тоді, коли

відчувала, що вже повністю пережила якусь подію. Цього разу все інакше. Я записувала свій біль, страх, радість... абсолютно все.

— Я вважаю неймовірним, як відкрито ти говориш про свою терапію. Думаю, це саме те, що потрібно почути твоїм фанатам, — так відкрито й щиро про проблеми психічного здоров'я.

— Я також так вважаю. Багато людей бояться обговорювати цю тему або думають, що з ними щось не так. Спочатку я теж так почувалась. Пам'ятаю, як у мене вперше трапилася панічна атака, як я тижнями не виходила з дому, нікому не в змозі відкритися, хоча щодня здавалося, що в мене вже стався не один серцевий напад.

— Дуже прикро це чути. І я частково розумію тебе. Часом мені було так погано, що навіть не могла сходити щось купити.

Згадуючи той жахливий період свого життя, я відчула спазм болю в животі, але намагалася приховати це. Ешлі настільки відкрилася мені, що я хотіла дати їй знати, що так само довіряю їй.

Вона співчутливо всміхнулася мені.

— Розумію. Слава службам доставки.

— Слава службам доставки, — відповіла я, усміхаючись і на секунду кинувши погляд на свої нотатки. Тоді я відкашлялась. — Я божеволію, коли отримую негативний коментар на своїй сторінці в інстаграмі. Не можу навіть уявити, як це, коли весь інтернет рясніє заголовками про мене.

Ешлі ледь чутно зітхнула. Я заздалегідь узгодила все з її піарником і отримала дозвіл поставити таке запитання, і це єдина причина, чому я взагалі порушила цю тему. Після останнього розриву стосунків близько півтора року тому, коли хлопець, відомий репер, з яким Ешлі

зустрічалася, публічно її зрадив, вона замкнулась у собі. Й у своєму новому альбомі виступила проти всіх папараці, які намагалися сфотографувати її у сльозах, проти всіх журналістів, які намагалися облити її ім'я брудом, хоча вона була ні в чому не винна.

— Я таким більше не переймаюся. Волю нічого не читати. Просто відкласти телефон і на мить поставити весь світ на режим «Без звуку». Ось так я і відновлююся.

Піарник Ешлі подав мені узгоджений сигнал, склавши руки у знак таймауту. Тобто мені залишалось лише одне запитання. Треба вибрати щось підхоже, щоб закінчити інтерв'ю на позитивній ноті.

— Думаю, кожна нова твоя пісня дає відчуття, що ти зцілюєш свої рани. Твій новий альбом розповідає прекрасну історію про сподівання. Як можна вибратися з таких глибин нещастя такою сильною?

Ешлі задумалась, її погляд на хвилику прояснився. Вона провела рукою по волоссю, хоча жодне пасмо не випало з гульки, а потім торкнулася кінчиками пальців своїх величезних сережок-кілець.

— Це тривалий процес. Мені допоміг той факт, що я прийняла себе. Усе в собі, навіть важкі сторони, проблеми, паніку, страх бути недостатньо гарною. Усе це робить мене тією людиною, якою я є нині, і зараз я стаю все сильнішою від того, що є собою і ні від кого не залежу. Ні від зовнішнього світу, ні, звичайно, від думок інших. Є тільки я, і цього більш ніж достатньо.

Я відчула, як щось стиснулося в горлі. Її слова зворушили мене, тож довелося відкашлятися, щоб продовжити.

— Як чудово сказано. Гадаю, кожен зможе винести для себе щось із твоєї історії.

Я перевела погляд з Ешлі на камеру, щоб звернутися до людей, які дивилися мій випуск живо, і взяла до рук компакт-диск.

— Вітайте новий альбом Ешлі Круз *First Dreams*. Можливо, коли ви послухаете його, то почерпнете таку саму силу, що здобула і я.

Я поклала диск на стіл і, всміхаючись, поглянула на Ешлі.

— Щиро вдячна тобі, що сьогодні завітала до мене, Ешлі. Приємно було познайомитися з тобою, і я буду рада зустрітися ще раз.

Вона відповіла мені усмішкою, і я відчула, як клубок у горлі повільно зникає.

— Дякую, що запросила мене на своє шоу. Із задоволенням прийду знову.

Кайла подала мені сигнал, і наступної миті червоне світло на камері згасло, а тихий статичний шум у моїх навушниках раптово припинився. Я зняла їх та поклала на стіл. Опісля скуйовдила своє волосся, струснула фіолетовими кінчиками й швидко підвелась. Але не встигла підійти до Ешлі, як її вже оточили стиліст, піарник і помічник, і я вирішила трішки зачекати, щоб вони зробили те, що мали, й потім уже самій попрощатися з нею.

Кайла підбігла до мене. Її щоки палали, карі очі виблискували від хвилювання, а волосся кольору червоного дерева стирчало на всі боки. Упевнена, ще трішки, і впаде, так сильно вона нервувалася. Я відразу стала поправляти її зачіску, поки пасма знову вляглися їй на плечі, а чубчик розрівнявся.

— Усе пройшло просто шедеврально, Розі. Шедеврально! — прошепотіла вона так пронизливо, що, впевнена, команда Ешлі нас почула. Однак вони були заклопотані своїм: припудрити носик Ешлі, збризнути лак на волосся та щось зі швидкістю звуку їй повідомити.

— Усе навіть краще, ніж я очікувала. Я абсолютно щаслива, — відповіла я.

— Глядачі божеволіють. Усім сподобалась ідея провести пряму трансляцію вашої розмови.

— Справді?

Я зрозуміла, що останній склад слова просто прописала. Кайла енергійно кивнула.

— Тримайся міцніше: п'ятдесят тисяч глядачів, і це лише прямого ефіру. Цікаво, а скільки ж людей подивляться запис?

Я похитала головою, не вірячи її словам. Ми тільки нещодавно почали транслювати наше вебрадіошоу в прямому ефірі на популярних платформах. Колись нас дивилося не більш як десять тисяч. П'ятдесят тисяч — це ж бомбезно!

— Капкейки в тебе? — запитала я.

Кайла кивнула й поспішила кудись у глиб студії. Вона нахилилася перед столом і витягла сірувато-блакитну коробку, перев'язану великим бантом. Іще вона взяла селфі-палку, в якій уже був мій мобільний. Я подивилася на Ешлі, яка тепер сиділа з оновленим мейкапом (хоча я не могла зрозуміти, як тому, хто вже має ідеальний вигляд, потрібно так сильно фарбуватися), перш ніж ми з Кайлою обмінялися поглядами, зібралися на силі й попрямували до Ешлі та її команди.

Коли Ешлі побачила, що ми йдемо до неї, вона встала, усміхаючись.

— Ось, це тобі, — сказала я, простягаючи їй коробку з капкейками. — Невелика подяка.

Вона здивовано оглянула пакунок.

— Боже мій, вони ж з пекарні *Paul's*?

Я кивнула.

— Моя адміністраторка обрала їх. Вона велика фанатка. Фанатка тебе та цих капкейків.

— Привіт, — вставила Кайла, незграбно помахавши рукою. Вона обожнювала музику Ешлі. Перед інтерв'ю